

optage i selve Forslaget, men troede det heldigere, at de fornødne Midler dertil bevilgedes ved de aarlige Finantslove, og saaledes forelagdes Forslaget i Landstthinget 1876—77, hvilket Thing efter en grundigere Behandling af Sagen i et Udvalg vedtog foreslaaede Vndringer, der i det Væsentlige førte Forslaget tilbage til den af Kommissionen foreslaaede Skikkelse, hvorefter det oversendtes til Folkethinget og der udbergif en 1ste Behandling, henvises til et Udvalg, der ikke naaede at afgive Betænkning, hvorfor Forslaget ifjor forelagdes i samme Skikkelse som i 1876—77, men heller ikke ifjor naaede man en 2den Behandling i Folkethinget, og Forslaget foreligger saaledes væsentlig i den af Landstthinget vedtagne Skikkelse, og som Kommissionen har foreslaaet, og det er altsaa som saadan, at man maa behandle Sagen.

Endnu maa bemærkes, at, siden Sagen første Gang i 1876 behandlede i Folkethinget, har Regjeringen ved dens Fiskerikonulent indsamlet et meget værdifuldt statistisk Materiale, der letter en mere alsidig Bedømmelse af Sagen, indhentet, saavidt skjønnes, fra alle Landets Kommuner, og som giver en Fremstilling af, hvilke Fisk der fanges paa ethvert Sted, og med hvilke Redskaber, hvilket Brutto- saavel som Nettoudbytte Fiskeriet giver, og hvormange Familier der paa ethvert Sted helt eller delvis ernærer sig derved, samt hvormeget det kan antages, at Enhver har i Udbytte; forøvrigt over de særegne Forhold, der findes paa hvert Sted.

Nævnte Statistik er indsamlet fra 1877—79 og deles i tre selvstændige Værker, nemlig: „Bidrag til Saltvandsstatistik“, „Statistik for Ferskvandsfiskeriet“ og „Beretning om afgiftspligtige Fiskestader og disses Skyldsetning“.

Mindretallet er ved Bedømmelsen af Lovforslaget kommet til det samme Resultat som Regjeringen, at det er ønskeligt og hensigtsmæssigt for et mere rationelt drevet Fiskeri i Nutiden og Bevarelse af dette i Fremtiden, at der af Lovgivningsmagten fastslaas bestemte Regler for Fiskeriets Udøvelse og Indskrænkning i Brugen af saadanne Redskaber, der kunne virke ødeleggende for Fiskeriet i Fremtiden, samt at der træffes saadanne Bestemmelser, at det ene Fiskeribrug ikke uforpødent fortræder det andet, ligesom man i det Hele taget ikke alene maa se paa, hvad der i Dieblisset for den enkelte Fisker kunde synes mest fordelagtigt, uden tillige at se paa, hvad der baader den eventuelle, stedse stigende, til Fiskeriet henviste Befolkning. Naagt Mindretallet saaledes ønsker Forholdet ordnet ved Lov, har det dog ikke kunnet overbevise sig om, at det for Formaalets Opnaelse er nødvendigt at gaa til saa store Indskrænkninger i Brugen af de mere stærkt fiskende Redskaber, som Lovforslaget foreslaar, men har iøvrigt kun søgt at beskytte de ældre Fiskere, der efter at have drevet Vaadfiskeri, hvortil udfordres

fyssk Kraft og Ansværgelse, kunne, naar deres Ungdomskraft aftager, finde Erhverv ved lettere Fiskeribrug, som kan ernære Familie, saaledes at ikke en Enkelt eller Enkelte ved Kapitalens Magt uden tilstrækkelig Grund skal i Fremtiden fortrænge de talrige, om ikke velhavende, saa dog heller ikke økonomisk ubeldig stillede, ældre bosiddende Fiskere, som efterat have færdes paa Søen maaste fra Ungdommen af derfor som Regel, ikke egne sig til noget andet Erhverv; denne Klasse af Fiskere er for Eiden den langt overveiende her i Landet.

I. Saltvandsfiskeri.

Kapitel I.

Almindelige Bestemmelser.

Til de foreslaaede Bestemmelser i dette Kapitel skal Mindretallet bemærke, at det er utvivlsomt rigtigt, at Fiskeriet paa dansk Søterritorium som Regel er forbeholdt danske Underfaatter og frit for Alle, forsaavidt ikke nogen særlig Ret til Fiskeriets Udøvelse er erhvervet; dog ses det ikke rettere, end at det maa baade være i svenske og danske Fiskeres Interesse, at Dødsundet ligesom hidtil bliver fælles Fiskevand, da det vil være vanskeligt ved en mere rationel Fiskemaade i dette Vand for Fiskerne paa begge Sider af Sundet at holde sig indenfor hvert Lands Søterritorium, og man haaber derfor, at det maa være Regjeringen magtpaaliggende, naar Loven udkommer, at faae en traktatmæssig Overenskomst med Nabolandet Sverig, som nu ikke have, men kun et skiltende, fra begge Stater taalt Forhold om Fiskeriet i enkelte Bunde.

Om Grundeernes Eneret til Halegaarde og Halestaber udfør deres Grunde har der i Udvalget ikke just om selve Retten, men derimod om Afbenyttelsen af denne været forskellige Meninger; med Hensyn til Retten bemærkes, at den er af meget gammel Oprindelse og findes allerede omtalt i Kong Waldemar den 2dens Lov, 1ste Bog, i Christian den 3dies Reces og i Frederik den 2dens Haandfæstning, men synes dog indtil Christian den 4des Reces kun at være forbeholdt Adelen og ved denne først at blive gjort til en almengældende Regel for alle Grundeiere. Fra disse ældre Receser er Bestemmelsen, der hælder Retten, omtrent ordret gaaet over i Christian den 5tes Lov. Det er en Selvsølge, at Brugen af denne Ret i det lange Tidrum noget har forandret Karakter, hvilket synes at fremgaa af Forordningen af 1750, der tillige omtaler Alaruser; imidlertid har en Opieseretsdom af 7de Mai 1873